

36

"המפקד, עצרנו את כל היתר". קולו של רותם בקע ממכשיר הקשר, "מקומת הקרקע, ומאלו שעדיין נותרו בחוץ".

"זה היה קשה?" שאל בנצי. אייל שמר על שתיקה.

"לא. הם ידעו שאם יירו, מצבם יורע. הם נכנעו ללא קרב. כולם קשורים יפה באריזה אחת, במכוניות שלהם".

"תעשו ספירת ראשים, שלא נזכה בהפתעה לא נעימה".

"כמובן".

"המפקד, כוחות ההצלה הגיעו".

"טוב מאוד, תראו להם איפה הפצועים, שיתחילו בחילוץ".

אייל שמע את הקריאות בקשר, ומשהו בלבו זע. בנצי לקח היטב את הפיקוד, ואנשיו פעלו ללא דופי, אולם החלק הקשה עוד לפניו. הוא טרם איתר את שלושת האזרחים שנטש. הוא ירד ברגליים כבדות אל המרתף. אם

לא מצא אותם באף קומה, אולי ימצא אותם שם... הוא מיהר אל המרתף ככל שיכל, ושמח לגלות שהוא נותר בשלמותו.

דלת המרתף הייתה נעולה, והוא הלם בה בכל כוחו. איש, כצפוי, לא פתח. אייל שלף מכיסו מטען חבלה קטן, הצמיד אותו אל הדלת, התרחק מעט, ולחץ על המתג.

הדלת נקרעה מציריה.

מאחוריה עמדו שלושה אנשים חיוורי פנים, ומולם ארבעה אנשים נושאי נשק. כל הארבעה סבבו לעברו בבת אחת, מכוונים אליו את אקדחיהם. הוא אמר היה לחשוש, אבל ההקלה שהציפה את לבו הייתה כה גדולה, עד כי דחקה את הפחד: "שוכי! הערשק'ה! נוחם!" קרא באושר, שוכח את מצבו הלא-פשוט מול הלוחמים המחזיקים בבני הערובה, "איך הגעתם הנה!?"

"אייל! מה קרה!?! שמענו רעש נורא!" שוכי היה היחיד שדיבר. לשונם של שני האחרים הייתה משותקת מאימה.

"בואו נשמור את הסיפורים לביוגרפיות שתרשמו על עצמכם". דיבר נושא הנשק הראשון, "מי אתה, איך הגעת לכאן, ומי שלח אותך. אלו שלוש השאלות שצריכות להישאל".

"אחסוך לעצמי מילים. ולכם הסברים. אני מניח שאתם שליחיו של אוליגרך הכנסייה החביב שלנו, שמואשם ברגעים אלו באשמת החזקת נשק לא חוקי, ניסיון לרצח והשתלטות מזוינת במדינה זרה. הבה נפשט עבורכם את המצב: יהיה לכם הרבה יותר קל אם תיכנעו ותמסרו לי את הנשק שלכם".

"ולשבת בכלא עשר שנים על החזקת בני ערובה? נייט, ספסיבה".

"חברייך בחוץ נכנעו". הודיע אייל, "אני יכול להראות לכם תצלומים ממצלמות האבטחה".

ממכשיר הקשר עלה הקול: "אייל? כאן בנצי. ספירת הראשים שלנו חסרה. יש לנו רק עשרים ותשעה אנשים". אייל לא ענה למכשיר הקשר. הוא ספר בעיניו את ארבעת האנשים החסרים, שעמדו מולו באקדחים שלופים.

"שמעתם את זה?" שאל רטורית, "החברים שלכם עצורים, כולם".

"כן, אבל לחברים שלי בחוץ לא היה את אלו", נפנף בוריס באקדחו לעבר שלישיית האנשים החיוורים, "קוראים לזה יתרון. אתם תתנו לי ללכת, אני אתן להם ללכת. זאת פשרה שבה כולם מנצחים".

שוכי ונוחם הביטו באייל בתחינה ללא מילים. זאת הייתה נראית להם הפשרה האולטימטיבית.

"אמת, אבל אין לי ערובה למילים שלך. מי לידי יתקע שאתן לך ללכת ולא תירה בהם רגע אחרי שתצא מטווח הירי שלי?"

"טווח הירי שלך, מי שלא תהיה, הוא אחד מול ארבעה. זה טווח ירי די קטן. אני, לעומת זאת, ארבעה מול אחד. האיש שלך ששם", הצביע על שוכי שידו לא הייתה יציבה על האקדח, "לא נראה לי אחד שקשה להתמודד עם טווח הירי שלו".

"אתה לבטח תרצה להעלים את עקבותיך. כולנו כאן ראינו את פניך. למה שתותיר אותם בחיים? אני לא קונה את הפשרה שלך".

"אייל..." החל שוכי. אייל השתיק אותו במבט עין.

"אז תציע פשרה משלך. בוא נשמע". אמר הרוסי.

"לי יש", אמר שוכי לפתע באומץ, "אייל, אנחנו טובלים בבנוין. אם הוא יירה ירייה אחת, כל המקום הזה יעלה באש. והוא יודע את זה".

זיק התפעלות ניצת בעיני הסוכן. "זה כבר יותר טוב". הוא פנה אל השלושה באידיש: "שוכי, הערשק'ה, תתרחקו עד הקיר". השלושה צייתו בלי להבין מדוע. הרוסים בהו בהם בהפתעה, ואייל המשיך: "רבותי, צאו החוצה בידיים מורמות, הצוות שלנו מחכה".

"אני לא אצא אם הצוות שלך מחכה בחוץ!" הכריז בוריס, "אמרת לך, אעזוב את המקום רק אם אהיה בטוח שלא איעצר. השלושה האלו הם כרטיס החנינה-מן-הכלא שלי. לא אתן להם לזוז צעד אחד אם לא תניח לי לצאת החוצה עם נשק שלוף. כדי שאוכל להגיע למקום בטוח".

"לתת לך לצאת עם נשק שלוף ולאיים על כל האנשים שבחוץ ואז לשחרר את חבריך ולברוח? איך אמרת מקודם? נייט, ספסיבה. לא, תודה".

"או אשאר כאן, עם האנשים שלך, עד שתקבל שכל".

אייל הצית גפרור. פניו היו שלוות ומוצקות כשפנה לבכיר שבחבורה. "אתה תניח להם ללכת, או שאשליך את הגפרור הזה על הרצפה, אתה בטח מכיר את המאגר הענק שסמוך אלינו".

האיש בהה בו בעיניים קמות. "אתה מאיים עלי?"

"אם לא איום, כמו מה זה נשמע?"

"טוב, תוציאו את כולם", פקד האיש על אנשיו, "תשאירו אותי עם האיש הזה".

אייל חייך. "ילד טוב. זה שלב ראשון".

"אתה לא תזרוק את הגפרור, כי גם אתה כאן".

"אני עומד על המדרגות", אמר אייל בנועם, "האנשים שלי צמודים לקיר החיצוני על יד סולם החירום, וברגע שהאש תבער הם יימלטו החוצה. רק אתם עדיין טובלים בבנוזין". הוא נשף על הגפרור שעמד לכוות את אצבעו, והצית חדש. "זרקו את הנשק על הרצפה".

הארבעה צייתו.

"שוכי, בכיס שלי יש אזיקוני פלסטיק. אתה יכול לקשור להם את הידיים?"

"אני יכול לנסות". שוכי התקרב אל אייל בצעד לא יציב. השעה האחרונה הזקינה אותו בעשר שנים.

"זה כמו לחבר את הלייסטים לדפנות בסוכה", חייך אייל, "מכניסים את האזיק לחור, ומושכים..."

"כן, רק ששם אלו מקלות עץ ולא ארבעה אנשים חמושים".

"כבר לא חמושים". אייל המתין ששוכי יקשור את הארבעה, ואז הורה להם: "צאו החוצה".

כל השבעה נעו כאיש אחד לעבר הדלת. אייל נשף על הגפרור וכיבה אותו.

הוא ירד את שלוש המדרגות שהפרידו בינו לבין שכירי החרב, והורה לשוכי:
"תוביל בראש. אני עם האקדח במאסף".

"ואנחנו?" שאל נוחם.

אייל חייך בסלחנות. "תצאו ראשונים, לפני הארבעה האלו, כי אני לא
חושב שא..."

"עמוד היכן שאתה נמצא!" עצר אותו הקול חדות, "זרוק את

הנשק!"

אייל סבב, המום. בנצי אמר שכל שכירי החרב נעצרו! מי יכול להיות האיש
הזה?! ספירת הראשים של בנצי הייתה מוטעית!?

"אמרתי, זרוק את הנשק!" האיש ירה יריית התראה באוויר, ואייל נאנק.
רסיס חוזר - ריקושט - שרט את כתפו, והוא שמט את אקדחו.

"הירייה הבאה תהיה מדויקת יותר". הבטיח הבא, "היכנסו אל המרתף
מיד!"

שבעת האנשים צעדו אל המרתף, כצאן לטבח. במוחו של אייל בערו
בקדחתנות אפשרויות הימלטות מן המרתף הספוג אדי בנזין. הפצע בכתפו
שתת דם, אך מוחו היה מרוכז באפשרויות הבריחה ולא בכאב. "אתה!" פקד
האיש על אייל, קולט מהר מאוד שמדובר במנהיג החבורה, ושגם הרוסים
מצייתים לו, "אל תתקדם אפילו צעד!"

אייל עצר. הוא זיהה את הקול. עיניו הביטו היישר בעיניו של האיש, שעמד
עדיין בראש גרם המדרגות, ודיבר באנגלית במבטא אמריקני מובהק. הוא לא
לבש את מדי הצבא האמריקני, אבל ברור היה לאייל מיהו. מפקד המבצע
ג'פרי דוסון...

אש הייתה בעיניו של האיש.

אש זרה.

ארצות הברית-טורקיה

למחרת יצא בילי לדרך. הוא יצא לבדו, מצויד במפות, בתרופות, ברשימת אנשי קשר ששינן ובכל מה שיכול היה להועיל לו במילוי משימתו.

הטיסה הראשונה עברה ללא תקלות. הוא המריא מארצות הברית לטורקיה, ונחת בשדה התעופה בדרכונו שלו. הוא לא ידע אם לצורך מעבר הגבול לעיראק, יצטרך להשתמש בדרכון מזויף, או שיוכל להישאר בשמו.

'אתה רואה', חשב לעצמו כשנגעו גלגלי המטוס באדמה, 'סובארו צדק רק למחצה. כי כאשר אני אמור לחמוק אל בין קווי האויב, אני צריך להשתמש בשם שהאויב רוצה. ואני בסך הכול רוצה, כמה אירוני, להציל את האויב הזה. את הילדים הללו, שאולי מחר יקומו וישלפו נגדי נשק'. הקול הרך, הרגוע, של סובארו, השיב לו: 'הם רק ילדים. ילדים חפים מפשע שלא אשמים במה שעושה אביהם, או אפילו אחיהם הגדול. ואם נחנך אותם כמו שצריך, הם אלו שיקימו עולם טוב יותר בדור הבא'...

כמעט שמע את הדברים במציאות, אף שידע שדמיון הם. הוא כבר הכיר את הלך רוחו של סובארו ויכול היה לשער מה יענה לו האיש.

סובארו צייד אותו בשמות אנשי קשר ששיגו לו את הציוד הדרוש, ויוכל לפנות אליהם בכל בעיה. הם ימלאו את התרמיל שלו בציוד רפואי, ואם יזדקק, ייתנו לו גם דרכון מזויף.

בילי יצא משדה התעופה ונסע במונית אל המלון. הוא קיבל בתודה מפקיד הקבלה את המפתח לחדרו, וצעד מעורפל אל המעלית. הדיבורים על שלום ועל אחווה יפים וטובים, אבל גופו שיווע כעת למעט שינה. אנושית. רגילה. בקושי פתח את הדלת, השתרע בבגדיו על המיטה, ונרדם מיידית. לא שומע את שאון הגשם המתחיל לרדת, לא את רחש המנקה הפותח את הדלת וסוגר מיד כשרואה שהאורח בחדרו. לא שומע את רחש המזגן הנדלק וכבה, ורק כשהטלפון שלו צלצל בשבע ושלושים בבוקר, התנער, מבולבל ותוהה, ולחץ על הכפתור הירוק.

"הלו?"

"בילי?" קול צעיר ורענן, "כאן ד"ר אליר. אני אמור להצטרף אל המסע שלך למעמקי עיראק... אני חושב שכדאי שניפגש".

"איפה אתה?" שאל, עדיין מטושטש.

"התרופות אצלך?"

"עוד לא. אני אמור לאסוף אותן היום".

"יופי, אז נעשה את זה יחד. ניפגש בקרוב".

אחרי שניתק, לפתה את לבו האימה. אולי זהו סתם אדם, ששמע שהוא מחזיק בתרופות יקרות ומעוניין לשדוד אותו? מקרים כאלו קורים לא מעט. הוא החליט לחייג לסובארו. הלה הרים בצליל הראשון. "ד"ר אליר דיבר אתך?" "זה הוא?" נשם בילי לרווחה, "חששתי שאולי מישהו השיג את הזהות שלו... תגיד לי, איך הוא עצמו?"

"אדם מדהים. הוציא את תואר הרפואה שלו בהרווארד, ויכול היה לנהל, עם הכישורים שלו, בית חולים שלם. אבל הוא בחר לנסוע לבדו, אפילו בלי התמיכה של רופאים ללא גבולות, מסביב לגלובוס, ובכל מדינה שזקוקה לו הוא נמצא".

"חבר ב'מלאכי השלום'?" שאל-קבע בילי. מוזר שלא חשב על כך עד עכשיו.

"האמת שלא. היינו רוצים. הוא לא מעוניין, סירב בנימוס. אין לו זמן למשימות והוא רוצה לנהל את חייו כמו שנראה לו. אבל הוא אדם מיוחד, ששווה להכיר".

בילי יצא מן המלון, לבוש עדיין בבגדי יום האתמול. הוא חש קמוט ולאח, ניגוד גמור לזר שהופיע מולו, חייכן ועליז: "בילי בירן?" לבושו היה פשוט אך עדכני.

"בדיוק. אתה ד"ר אליר?"

"ככה אומרים". האיש נראה צעיר מכדי להוציא תואר דוקטור, חשב בילי

בהערכה, והוא גם הספיק, אליבא דסובארו, לשוטט בגלובוס ולהעניק מענה רפואי ללא מעט אנשים.

השניים לחצו ידיים. "בוא", אמר ד"ר אליר, "אני בטוח שאתה חושש קצת ממה שתמצא בעיראק, אבל אנחנו לא דואגים רק לעצמנו. העולם כולו זקוק לנו, ואנו שליחי השלום, מביאים את בשורת הרפואה לכל מי שנוקק לה".

"כמה אנשים אתם?"

"כרגע זה רק אתה ואני. אין לנו עניין להיכנס ברעש ובפרסומות לתוך המדינה השסועה והמדממת. ניכנס, נטפל, נחזור. אני מקווה שתעזור לי להקים מרפאה במקום, בזמן הקצר שנשהה שם. אני מכשיר אחים, מחפש רופאים מקומיים, ולא פועל בדיוק לפי כללי האתיקה. נכון שאצלנו אח לא יתפור פצע, אבל שם אלמד אח גם לערוך ניתוח פשוט. אי אפשר לבוא עם הכללים של המערב למקומות כאלו".

"ברור".

"אני מעניק טיפולים יסודיים לאלו שזקוקים לזה, ובנוגע ליתר – משאיר חומרים ואנשים אחרים. מקווה שתעזור לי לעשות מה שצריך".

"א... אני לא רופא".

"אני יודע. אבל אתה אדם אמיץ, עם קשרים, כסף ותרופות, כך שאותך אני צריך, ולא רופא. רופא כבר יש לי".

"רגע... אתה זה ש... פנית לאחווה, נכון?"

אש חמה וטובה ניצתה בעיני האיש, אלפי ניצוצות של אהדה קפצו מהן.

"כן..."